

архимандрити Василије Ивиронски
НАЛАЗЕЊИ МИР У ПОНИЗНОСТИ

Упркос тескобама живота, мољубље, и самоузношење. треба да пронађемо мирно место, мирни угао – сабрано, тихо време, када можемо да будемо сами са собом. Ако одбијемо храну коју нам живот нуди, задобићемо Славу Божију. Старечник пружа приче о монасима, који у њиховој љубави и понизности, постају светитељи, али исто тако говори о

Према томе, сви смо ми заједно: монаси који се боре на Горама, и мирјани који се боре у свету. Сви смо заједно, сви смо једно. Осенимо се знаком Крста, и наставимо са животом. И велики је онај који је понизан. Не заборавимо шта је Господ рекао Хвалим те, Оче...што си ово сакрио од мудрих и разборитих,

ВЕРНИ, ПРОБУДИТЕ СЕ!

Шта вас још успављује, те не осећате приближење Дана Господњег? Да ли вас успављује мирис људске крви? Како вас може успавати оно што црве и шакале чини будним?

Или вас успављује земаљска сласт и земаљска добит? Сласт и добит ваша – горчина и губитак оних, који су умрли, и који ће умрети. А ви? Имате ли контакт са смрћу, да се никад с њом не сретнете?

Или вас успављује продужење историје; убитачно понављање истога, истоветнога; предање мачке крај врата? Но не може се дуго одлагати крај, јер нема ради чега. Јер клупче комедије људске скоро се сасвим одмотало. Дошло је време да се опет чује реч Божја – Реч Божја

Прените се из сна и скините лонац са свога жишка; нека засветли. Не стидите се своје вере; јер безумни се стиде најбољег свог имања. Не прећуткујте име свога Бога, но објављујте га лево и десно, снагом и поносом. Јер језик, који се не чисти огњеним именом Божјим, јесте само справа за пљување, за стварање и множење упљувка.

Скрените с пута безбожничког, скренимо одмах, ма попали у трње и теснац. Јер пут безбожнички је гладак но – кратак, и завршава се магарећом кљусом. Нека вам се смеју они што ходе по путу глатком и утрвеном – ви ћете се смејати на крају крајева.

свешћеник владика Николај

другима, који су, због своје гордости и самољубља, били пропали. Када неко досегне разумност живљења, као православан, сав живот и сав свет постаје отворена књига Старечника. Кроз све чини, његов труд одаје Љубав Божију, и силу понизности, као и пропаст, која долази човеку кроз гордост, са-

а открио то безазленима (Лк. 10, 21) – понизнима, кроткима. Заволимо, онда, ову понизност, и кроткост, како бисмо примили благодат Божију, како бисмо имали радост у животу, и у смрти, не расипајући нашу радост, која може постати благослов за све нас.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ПЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свешћеник свешћеномученик Стефан Нови, св. муч. Христос

Лк. 10, 25 - 37, зч. 53; Еф. 4, 1 - 6, зач. 224.

архиепископ Јован (Шаховској)

МИЛОСРЂЕ НАД СВЕТОМ

Бијаше човјек који је, као и многи, желио да се оправда. Питао је Христа Исуса: „Ко је мој ближњи?“ И Спаситељ му исприча причу...

Иђаше човјек-скитница од Јерусалима у Јерихон, и разбојници га заробише. Скинули су са њега одјећу, вјероватно, једину коју је имао и, претукавши га, оставили га да умре насред пута.

Одмах за овом бешчовјечношћу слиједи, вјероватно, још гора: истим тим путем пролазећи, два човјека, један за другим, равнодушно пролазе поред човјека који лежи и крвари. „Прође мимо“ свешћеник. Левит је поступио још горе: „приђе“, „погледа“, утоли знатижељу – видје како се пати и умире човјек, и оде својим путем. У лицу тих двају људи поред израњављеног човјека прошло је сво безосјећајно човјечанство. Једна половина тог човјечанства ранила га је и оставила да умре насред пута; друга половина равнодушно пролази поред његових патњи.

Јован Златоуст је с правом рекао: „Богати и сити, који равно-

душно гледају на гладне и ниште, и који им не помажу, једнаки су убицама“. Наравно, једнаки су злочинцима и они који, имајући могућност да помогну бар једној јединој жртви злочина овог свијета, пролазе мимо човјечијих страдања, заузети само својим благостањем.

У простим ријечима Христос, Који зна срца људи, открива сву дубину мрака који се згуснуо над човјечанством, и показује главни гријех свих времена и народа: немилосрђе. И када, удубљујући се у ову истину, почнемо да се ужасавома пакленој тами моралне човјекове свијести, тиха небеска зора – милосрђе – уздиже се над земљом. И она види само Сунце Божанске Љубави – Христа.

Тим је путем око Јерихона пролазио и неки Самаританин и, видјевши на путу окрвављеног човјека, сажалио се над њим. Ништа више од тога: само се сажалио. Све друго је била последица тога: један се човјек сажалио над другим човјеком. Десило се свима блиско чудо, кроз које најрешнији и најслабији човјек постаје заједничар Божанске си-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

ле, правде, истине и славе.

Милосрђе покреће нешто што је веће од каманих планина – оно покреће окамењена срца. „Заиста вам говорим, ако неко каже гори овој: „Подигни се и баци се у море“ и не посумња у срцу свом, него повјерује да ће се десити по ријечима његовим, – биће му, шта год да каже“ (Мк. 11:23). То су ријечи Христове. Милосрђе у свијету је – чудо. Камене горе премјештати са својих мјеста није дато никоме. Истинско чудо је сажаљење.

Бог жели то чудо, милосрђа једног човјека према другом. Ту се крије виша сила живота. Истинско милосрђе је увијек просто и дјелатно. Оно је воља, спремна на сваки труд, оно је срце, које се сагласило да претрпи сваку патњу, љубави ради.

Истинско милосрђе је дјелатно. Оно уједињује у себи небо и земљу, и помаже, не само осјећањима и намјерама, него и моментално, на мјесту, на тој сувој, прашњавој земљи између Јерусалима и Јерихона.

Управо је такво било милосрђе Самарићанина о којем је цијелом свијету испричао Христос. Осмишљена брижљивост његова показује дубину његовог милосрђа. Након што је пришао рањенику на путу, он му одмах „преви ране“, омекшавши их уљем, омивши их вином и „сједнувши га на магарца, одвезе у гостионицу и побрину се за њега“. Тако говори Јеванђеље.

Послије тога милосрдни Самарићанин је могао да оде са

чистом савјешћу. Али не . „На други дан, одлазећи, извуче два динара и даде власнику гостионице и рече: „Побрини се о њему““. Рекло би се, овим је учинио све што је било до њега. Али савјест тог човјека продужава да буде незадовољна: он се обраћа газди гостионице и говори му: „Ако буде и твојих издатака, кад се вратим, платићу ти“. Какво лучење истинске човјечности!

Јер, сви могу поступити „исто тако“... Много је и данас око нас људи, израђаваних гријехом, оскрвњених злом овога свијета, који леже, и пате, на разним путевима. И може им се помоћи.

Видим ту малу гостионицу милосрдног Самарићанина на путу од Јерусалима до Јерихона. То је мала кућа, у њој нико не живи, али њу знају сви ходочасници Свете Земље... Пустински се пут повија по горама, спуштајући се ка Јерихону. Около – мртве горе. То су срца. Чија? Древних? Савремених људи? То су наша камена човјечија срца, Господе. И она жуде за водом Твоје Милости и спремна су да на воду Твоју одговоре цвијећем и травом.

Мала кућа стоји поред пута. Ту долазе људи из свих земаља и народа и виде ту причу, коју слушају од Христа. И ријеч пустинског пута, мртвих камених планина, и ту малу кућицу, која свим народима говори о милосрђу – све остаје као Божански зов у свијету, као зов на човјечност човјека, на љубав и милосрђе.

дневник православног свештеника

КАМЕНО СРЦЕ

И даћу вам ново срце, и нову даћу вам срце месно. (Јез. 36, 26)

Каква је то мука, када схватимо да имамо камено срце! Да ли је охладнела твоја душа? Да ли се осећаш удаљено од Бога, умртвљено, безрадосно, безнадежно? Молитве твоје су утихнуле, светлост твоја се помрачила, притиска те духовна беда и ти сумњаш да ли Господ може да те воли таквог, безосећајног, не-

држи се за њу, ући одмах у њене чудесне пределе. Тугујеш ли за онима који су некада били радост твог живота, а сада су у Царству Небеском? Да ли изнемогаваш од те туге, од бола растанка? Срдачна веза с њима је ипак жива. Када твоја душа чезне за општењем са њима, погледај на висину Христове љубави. Та љубав, која ликује у слави са онима који су спасени, избављени од земаљског греха, која одговара на њихове хвале, пружа се и до твоје туге, грли са свих страна твоје

Да човек заиста верује у васкрслог Господа доказује ако се бори са гресима и страстима; бори ли се са њима, бори се за бесмртност и живот вечни. Не бори ли се, узалуд је вера његова. Није ли пак вера човекова - борба за бесмртност и вечност, онда реци ми, у чему се она састоји? Ако се вером у Христа не постиже васкрсење и победа над смрћу, онда - нашто нам она? Ако Христос не уста, значи грех није побеђен, смрт није побеђена. Ако пак нису побеђени ни грех ни смрт, онда - зашто веровати у Христа? Ко се Вером у Васкрслог Господа бори са сваким својим грехом, он постепено појачава у себи осећање, да је Господ заиста васкрсао, заиста притупио жалац греха, заиста победио смрт на свима бојиштима.

прејодобни Јустин Ђелијски

достојног, можда и неверног? Погледај тада на бескрајну, непроменљиву љубав која је од века до века иста, она се не мења услед промена које се дешавају у теби, она може да загреје и твоје камено срце, да га свецело преобрази својом силом. Господ је љубио Петра и онда када је мало пре свог одрицања Петар ишао „за Њим издалека“ (Мт. 26, 58). Поглед на неуморну љубав Господњу скрушио је Петрово срце и запалио у њему угасли пламен. Та истинска љубав Божја припада и теби. Ухвати се за њу,

опустело срце и образује живу везу између тебе и њих. Иста та љубав, која обухвата небо и земљу, радује се онима који су се тамо вратили и пребица са онима који су овде остали. Веруј да ће и твоје камено срце оживети и почети јаче да бије под дејством те љубави, јер никаква дужина тешких дана, никаква ширина тешког земаљског искуства, ни дубина страдања, ни висина жеље, нас „неће моћи одвојити од Љубави Божје, која је у Христу Исусу, Господу нашем“ (Рим, 8, 39).